

Раф. Поповъ

Първото жилище на човѣка

— Азъ не вѣрвамъ хора да сж живѣли въ тази пещера. Не мога да разбера, какъ е възможно това, когато всѣки човѣкъ би предпочелъ топла и свѣтла кжщичка предъ тази тъмна и влажна дупка.

Така възразяваше синътъ на баща си, когато двамата презъ лѣтната ваканция бѣха предприели излетъ до „Голѣмата пещера“.

— Правъ си, Пепи, като казвашъ, че всѣки би предпочелъ подслона въ най-бедната кжшурка, отколкото въ тази пещера; но, въпрѣки това, ти ще се увѣришъ, че въ тази пещера сж живѣли хора, и не забравяй, че това, което желая да научишъ, не сж го измислили хората, а сж го доказали ученитѣ, защото тѣ твърдятъ и ни учатъ само онова, което е доказано, което е истина.

Представи си, че насъ ни постига по неволя сждбата на Робинзонъ, чиито приключения ти неотдавна чете. Така, помисли си, че ние двама предприехме дълго пжтуване и попаднахме въ непозната страна. Загубваме пжтя, скитаме съ дни и напраздно се лутаме да намѣримъ село или градъ. Не срѣщаме дори живъ човѣкъ. Сждбата ни била такава, че ние веднажъ за винаги се откъсваме отъ свѣта, и напразно сж усилията ни да се върнемъ наново въ него. За насъ настѣпватъ тежки дни. Храната, която бѣхме взели, се привърши и ние почваме да гладуваме. Кажи сега, какво ще трѣбва да правимъ?

Пепи мълчеше, защото мжно можеше да си пред-